

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 8 kwietnia 2022 r.

DIH-3.707.24.2022.AWS

DECYZJA DIH-III/55/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 stycznia 2022 r. (nr akt kontroli: BP.8361.110.2021.BK), na mocy której wobec przedsiębiorcy LIDL Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, Spółka Komandytowa ... zarządzono usunięcie nieprawidłowości polegającej na braku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tj. wyeliminowania naruszenia określonego w art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893 ze zm.), Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 17 oraz 24 listopada 2021 r. inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „*Lubuskim WIiH*” bądź „*organem pierwszej instancji*”), działając na podstawie upoważnienia nr BP-97/2021 z dnia 17 listopada 2021 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie ... w Gorzowie Wlkp., należącym do ww. przedsiębiorcy: (zwanego dalej: „*stroną*” bądź „*stroną postępowania*”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) (zwanego dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 29 października 2021 r. (sygnatura: BP.8361.110.2021) ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli

obejmującego kontrolę przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), (zwanej dalej: „ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym” bądź „ustawą o zużyтым sprzęcie”). Niniejsze zawiadomienie doręczono stronie w dniu 4 listopada 2021 r.

W związku z nieobecnością osób uprawnionych do reprezentowania spółki - czynności kontrolne przeprowadzono w obecności dwóch pracowników sklepu.

W toku kontroli sprawdzono, czy kontrolowany podmiot realizuje obowiązki dystrybutora, wskazane w art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Ustalono, że przedsiębiorca udostępniał na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, w tym również za pomocą środków porozumiewania się na odległość (na stronie internetowej <https://www.lidl.pl>).

Stwierdzono m. in., że w kontrolowanej placówce handlowej, w sąsiedztwie kas uwidoczniło w widocznym dla konsumenta miejscu informację o następującej treści: *„Odpady powstające z produktów oferowanych w sklepach LIDL, takie jak zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny oraz zużyte baterie, jak również odpady opakowaniowe powstałe po oferowanych produktach można przekazywać do Punktów Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych PSZOK. Informacje dotyczące lokalizacji punktów PSZOK oraz godzin ich otwarcia znajdują się na stronie internetowej Urzędu Gminy.”*

W przywołanej informacji nie wskazano punktów prowadzących zbiórkę zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Powyższe stanowi naruszenie art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Ww. ustalenia kontroli udokumentowano w Protokole kontroli (nr akt kontroli: BP.8361.110.2021), znajdującym się w aktach sprawy. Z uwagi na nieobecność osób upoważnionych do reprezentowania Spółki w dniu 24 listopada 2021 r. Protokół kontroli został podpisany w kontrolowanej placówce przez pracownika w obecności którego przeprowadzono kontrolę. Jeden egzemplarz Protokołu kontroli został przekazany Spółce pismem z dnia 25 listopada 2021 r. (data doręczenia: 29 listopada 2021 r.).

Pismem z dnia 17 grudnia 2021 r. (data wpływu do WIIH w Gorzowie Wlkp. 20 grudnia 2021 r.) przedsiębiorca udzielił odpowiedzi w sprawie nieprawidłowości stwierdzonych w Protokole kontroli, przedstawiając własne wnioski i stanowisko w rzeczonyj sprawie. Podniósł m. in., że ustawa o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym nie nakazuje podawania dokładnych adresów miejsc zbierania odpadów, a jedynie informacji o nich. Zdaniem spółki informowanie klientów o dokładnych adresach punktów selektywnej zbiórki zużytego sprzętu za pośrednictwem strony internetowej gminy jest wystarczające. Ponadto, zdaniem przedsiębiorcy ustawa o zużyтым sprzęcie nie precyzuje na jakim obszarze przedmiotowe punkty powinny być wskazane.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), w związku z art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 oraz art. 32 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), Lubuski WIIH zawiadomieniem z dnia 17 grudnia 2021 r., (nr BP.8361.110.2021.BK) poinformował spółkę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w celu wydania Zarządzenia pokontrolnego w drodze decyzji, w sprawie usunięcia nieprawidłowości polegającej na braku umieszczenia w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Jednocześnie, w piśmie tym organ, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, pouczył stronę o przysługującym jej prawie do brania udziału w każdym stadium postępowania, wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszania żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego. Niniejsze zawiadomienie doręczono stronie w dniu 22 grudnia 2021 r. Strona postępowania nie skorzystała jednak z przysługujących jej uprawnień.

W dniu 14 stycznia 2022 r. Lubuski WIIH, działając na podstawie art. 32 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję (znak sprawy: BP.8361.110.2021.BK) w sprawie usunięcia przez spółkę nieprawidłowości polegającej na braku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego, zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Ww. decyzja została doręczona stronie w dniu 19 stycznia 2022 r.

W dniu 7 lutego 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Lubuskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W piśmie tym (złożonym przez pełnomocnika - radcę prawnego działającego na mocy udzielonego pełnomocnictwa) strona zaskarżyła w całości decyzję Lubuskiego WIIH z dnia 14 stycznia 2022 r. (znak: BP.8361.110.2021.BK). Wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości. Przedmiotowej decyzji zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tzn. przepisu:

- 1) art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, iż rzeczony przepis nakłada na przedsiębiorcę jako dystrybutora zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego obowiązek podania - w stosunku do zbierającego zużyty sprzęt - „konkretnych adresów w placówkach sprzedaży stacjonarnej” (str. 4 decyzji), podczas gdy wystarczającym dla spełnienia przez przedsiębiorcę - jako dystrybutora obowiązku wskazanego w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie - jest zamieszczenie w każdym ze sklepów na terenie danego województwa jedynie informacji o tym, że wykazy o punktach zbierania zużytego sprzętu na terenie danego województwa są zamieszczane na stronach www danej gminy (gmin);

2) art. 7a § 1 Kpa poprzez zaniechanie jego stosowania w niniejszej sprawie, co spowodowało rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych pojęcia „*informacji*” określonych w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie na niekorzyść spółki, pomimo iż zagadnienie prawne, które wyłoniło się w związku z zastosowaniem rzeczonoego przepisu w niniejszej sprawie nie było dotychczas przedmiotem rozstrzygnięcia w orzecznictwie, co powinno skłonić organ do rozstrzygnięcia tejeże wątpliwości na korzyść strony.

Pismem z dnia 17 lutego 2022 r. Prezes UOKiK poinformował ww. przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Lubuskiego WIIH z dnia 14 stycznia 2022 r. (nr akt kontroli: BP.8361.110.2021.BK) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień. Dodatkowych dowodów i materiałów do sprawy nie wniesiono.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie pod pojęciem *dystrybutora* rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Natomiast, art. 4 pkt 23 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że *zbierający zużyty sprzęt* to podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie zbierania zużytego sprzętu, który posiada decyzję w zakresie gospodarki odpadami zezwalającą na zbieranie zużytego sprzętu.

Stosownie do art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 c) ustawy o zużyтым sprzęcie, naruszenie przepisów art. 39 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, jest sankcjonowane administracyjną karą pieniężną, stosownie do art. 92 pkt 5 ww. ustawy, w wysokości od 5.000 zł do 500.000 zł.

Ponadto, jak wskazuje treść art. 32 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), jeżeli jest to niezbędne dla usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, wojewódzki inspektor wyda, w drodze decyzji, zarządzenie pokontrolne. Kontrolowany jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora, w wyznaczonym terminie, o sposobie wykonania zarządzenia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem przedsiębiorcy od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 stycznia 2022 r. (sygnatura akt: BP.8361.110.2021.BK), na mocy której ww. przedsiębiorcę zobligowano do wyeliminowania nieprawidłowości tj. umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zgodnie z art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w placówce handlowej w Gorzowie Wlkp.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli poczynione przez Lubuski WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował obowiązku informacyjnego wskazanego w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie.

W rezultacie kontroli przeprowadzonej w dniu 17 listopada 2021 r., w placówce handlowej - w sklepie w Gorzowie Wlkp., w sąsiedztwie kas uwidoczniło w widocznym dla konsumentów miejscu, informację (komunikat) o następującej treści: *„Odpady powstające z produktów oferowanych w sklepach LIDL, takie jak zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny oraz zużyte baterie, jak również odpady opakowaniowe powstałe po oferowanych produktach można przekazywać do Punktów Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych PSZOK. Informacje dotyczące lokalizacji punktów PSZOK oraz godzin ich otwarcia znajdują się na stronie internetowej Urzędu Gminy.”*

Informacja powyższa nie zawierała jednak wskazanych punktów prowadzących zbiórkę zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Po wnikliwej analizie zebranego materiału dowodowego, w szczególności Protokołu kontroli (nr akt kontroli: BP.8361.110.2021), organ drugiej instancji nie miał wątpliwości co do faktu

naruszenia przepisu, o którym mowa w art. 39 pkt. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie przez przedsiębiorcę. Udokumentowany w Protokole kontroli stan faktyczny również nie budzi zastrzeżeń po stronie organu drugiej instancji. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że kontrolowany podmiot nie zrealizował w sposób należyty obowiązku uwidaczniania w miejscu sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Tym samym, Prezes UOKiK w pełni podziela stanowisko Lubuskiego WIiH wyrażone w Zarządzeniu pokontrolnym (wydanym w drodze decyzji administracyjnej) w zakresie usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych podczas kontroli.

Strona postępowania w piśmie odwoławczym wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości. Przedmiotowej decyzji zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tzn. przepisu:

- 1) art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, iż rzeczony przepis nakłada na przedsiębiorcę jako dystrybutora zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego obowiązek podania - w stosunku do zbierającego zużyty sprzęt - „*konkretnych adresów w placówkach sprzedaży stacjonarnej*” (str. 4 decyzji), podczas gdy wystarczającym dla spełnienia przez spółkę - jako dystrybutora obowiązku wskazanego w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie - jest zamieszczenie w każdym ze sklepów na terenie danego województwa jedynie informacji o tym, że wykazy o punktach zbierania zużytego sprzętu na terenie danego województwa są zamieszczane na stronach www danej gminy (gmin);
- 2) art. 7a § 1 Kpa poprzez zaniechanie jego stosowania w niniejszej sprawie, co spowodowało rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych pojęcia „*informacji*” w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie na niekorzyść spółki, pomimo iż zagadnienie prawne, które wyłoniło się w związku z zastosowaniem rzeczzonego przepisu w niniejszej sprawie nie było dotychczas przedmiotem rozstrzygnięcia w orzecznictwie, co powinno skłonić organ do rozstrzygnięcia tejże wątpliwości na korzyść strony.

W uzasadnieniu odwołania skarżący stwierdził, że w jego przekonaniu organ błędnie przyjął i wskazał (w sentencji decyzji oraz na stronie 4 decyzji), że na nim jako dystrybutorze ciąży obowiązek podania, w stosunku do zbierającego zużyty sprzęt „*konkretnych adresów w placówkach sprzedaży stacjonarnej*”, albowiem nie znajduje ono oparcia w przepisie, którego rzekome naruszenie organ usiłuje dopatrzeć się w działaniach strony.

Przytaczając treść art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, skarżąca spółka stwierdziła, że organ bezskutecznie próbuje wywieść z literalnego brzmienia tegoż przepisu - obowiązek umieszczania w widocznym miejscu informacji o punktach zbierania sprzętu. Zdaniem strony obowiązek ten organ interpretuje rozszerzająco, błędnie oraz na niekorzyść spółki, a tym samym narusza zasadę wyrażoną w art. 7a § 1 Kpa.

Skarżąca spółka dokonała porównania obowiązków, jakie na dystrybutorów oraz podmioty zbierające zużyty sprzęt nakłada ustawa o zużyтым sprzęcie. Zdaniem spółki obowiązki dystrybutora o zużyтым sprzęcie ograniczają się jedynie do obowiązku informacyjnego (art.

37, art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie), bez wskazywania informacji o konkretnych adresach punktów zbierania zużytego sprzętu. Przytaczając art. 45 ust. 1 ww. ustawy o zużyтым sprzęcie wskazała, że to podmiot zbierający zużyty sprzęt, a nie dystrybutor jest zobowiązany przekazywać wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta m. in. informacje zawierające adresy punktów zbierania sprzętu.

Odwołujący podniósł również, że dystrybutor może nie dysponować wiedzą odnośnie podmiotów ich aktualnych, dokładnych adresów oraz poddał w wątpliwość czy w ogóle powinien on ujawniać je w punkcie sprzedaży, zwłaszcza że podmioty zbierające zużyty sprzęt (a nie dystrybutorzy) są zobowiązani do przekazywania szczegółowych danych jedynie właściwym organom (wskazanym w art. 45 ww. ustawy).

Ponadto, strona wytknęła organowi, że zaskarżona decyzja jest dotknięta błędem o charakterze prawa materialnego, albowiem organ zaniechał zastosowania w niniejszej sprawie art. 7a § 1 Kpa, a więc w sytuacji wątpliwości co do treści normy prawnej nie rozstrzygnął tych wątpliwości na korzyść strony. Wątpliwości strony co do treści normy prawnej dotyczą pojęcia „informacji” oraz sposobu jego interpretacji w kontekście art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie. Strona analizując szczegółowo definicję „informacji” (i rozpatrując ów termin na poziomie: syntaktycznym, semantycznym oraz pragmatycznym) stwierdziła, że jest on w zasadzie pojęciem niedefiniowalnym. Jej zdaniem również organ niesłusznie utożsamił znaczenie pojęcia „informacji” z pojęciem „adres”, wskazanym w art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Na koniec uzasadnienia strona wskazała na stosowane w orzecznictwie zasady związane z art. 7a § 1 Kpa i przytoczyła fragmenty wyroków (wyrok NSA z dnia 14 września 2021 r. sygn. akt: III OSK 582/21 oraz wyrok NSA z dnia 23 lutego 2021 r. sygn. akt: III OSK 3286/21). W jej przekonaniu również zaistniał tzw. *pat interpretacyjny* (przypadek w którym pomimo użycia różnych metod wykładni wciąż pozostają co najmniej dwa, równie uprawnione, sposoby rozumienia danego przepisu), który powinien zostać rozstrzygnięty na korzyść spółki.

Odpowiadając na powyższe zarzuty, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługują one na uwzględnienie. W pierwszej kolejności wskazać należy, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy te jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca jako dystrybutor ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużyтым sprzęcie elektrycznym. Z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie kluczowe znaczenie ma fakt, iż w trakcie trwania czynności kontrolnych informacje, o którym mowa w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Zauważyć należy również, że przedsiębiorca dotychczas nie podjął działań naprawczych w tym zakresie, nie usunął nieprawidłowości do których zobligował go Lubuski WIIH.

Celem ustawodawcy przy tworzeniu przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie było m. in. umożliwienie użytkownikom sprzętu, pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci

zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, poprzez dostęp do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest więc bardzo istotne z punktu widzenia interesów konsumentów.

Mając powyższe na względzie, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia (wykonywania) tego rodzaju działalności, powinien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, który prowadzi - umieszczać wymagane informacje, o których mowa w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji w dalszej kolejności zauważa, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez przedsiębiorców (dystrybutorów) w sposób należyty.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że strona postępowania w ramach realizacji ustawowego obowiązku określonego w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, w punkcie sprzedaży detalicznej, zamieściła informację niepełną, komunikat o charakterze ogólnym. Jest to informacja sygnalizująca konsumentom możliwość przekazywania różnego rodzaju odpadów (w tym zużytego sprzętu) do Punktów Selektywnego Zbierania Odpadów (PSZOK), a zarazem **odsyłająca konsumentów** do informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, które mogą odnaleźć na stronie internetowej Urzędu Gminy. Nie zawiera ona konkretnych, bliższych danych (np. adresów podmiotów), a więc informacji o punktach zbierania elektrośmieci, lecz wskazuje jedynie gdzie, w jakim miejscu można te wymagane informacje odnaleźć. Zdaniem Prezesa UOKiK tak przedstawiona informacja nie czyni zadość wymaganiom zawartym w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Konsument powinien bowiem za każdym razem (w miejscu, gdzie nabywa sprzęt elektryczny lub elektroniczny) otrzymać precyzyjną, czytelną i łatwo dostępną informację o konkretnych punktach zbierania zużytego sprzętu, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań w celu ustalenia tych informacji.

W rozumieniu Prezesa UOKiK *punkty zbierania zużytego sprzętu* - to określone miejsca, przedsiębiorstwa, zakłady, placówki, firmy itp., a więc podmioty gospodarcze zajmujące się odbieraniem sprzętu, które prowadzą daną działalność pod konkretnymi adresami. Jak wskazuje Słownik Języka Polskiego PWN - „punkty” to „określone miejsca na terenie jakiejś przestrzeni”. Oczywistym zatem dla organu jest, że intencją ustawodawcy było zobligowanie dystrybutorów do umieszczania informacji o konkretnych danych adresowych punktów zbiórki zużytego sprzętu.

Tym samym, Prezes UOKiK podkreśla, że podziela w pełni stanowisko Lubuskiego WIIH w tej materii. Ustawodawca w art. 39 pkt ustawy o zużytym sprzęcie wprost wymaga, by

konsumenci uzyskiwali w punkcie sprzedaży informacje o punktach zbierania zużytego sprzętu, a nie byli odsyłani do strony internetowej Urzędu Gminy, co wymaga wykonywania dodatkowych zabiegów, czynności. Należy również zauważyć, że nie wszyscy konsumenci posiadają dostęp do Internetu lub potrafią odszukać właściwe informacje w Internecie (zwłaszcza osoby w podeszłym wieku).

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że obowiązek informowania klientów o punktach zbierania zużytego sprzętu, został uregulowany również na poziomie unijnym, tzn. w *Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE)* (Dz. Urz. UE L197 z 24.7.2012). Punkt 25 preambuły ww. dyrektywy stanowi, że: „Do celów skutecznego zbierania WEEE niezbędne jest przekazanie użytkownikom informacji w sprawie wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki WEEE, a także w sprawie systemów zbierania i ich znaczenia dla gospodarowania WEEE. Informacje te wymagają właściwego oznaczenia EEE, który mógłby skończyć w kosztach na śmieci lub podobnych punktach zbierania odpadów komunalnych.”

Dodatkowo, jak wskazano w artykule 14 ust. 1 ww. dyrektywy (*Informacje dla użytkowników*):

- 1) Państwa członkowskie mogą wymagać, by producenci informowali kupujących, w chwili sprzedaży nowych produktów, o kosztach zbierania, przetwarzania i przyjaznego dla środowiska unieszkodliwiania. Wspomniane koszty nie mogą przekraczać jak najdokładniej oszacowanych faktycznie poniesionych kosztów.
- 2) Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy EEE w gospodarstwach domowych otrzymali niezbędne informacje dotyczące:
 - a) wymogu zaniechania pozbywania się WEEE jako nieposortowanych odpadów komunalnych oraz wymogu selektywnej zbiórki takiego WEEE;
 - b) udostępnionych im systemów zwrotu i zbierania zachęcających do koordynowania systemów informacji dotyczących dostępnych punktów zbierania, niezależnie od producentów lub innych podmiotów, którzy je założyli;
 - c) ich roli w przyczynianiu się do ponownego użycia, recyklingu i innych form odzysku WEEE;
 - d) potencjalnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzkiego, wynikających z obecności substancji niebezpiecznych w WEEE;
 - e) znaczenia symbolu podanego w załączniku IX.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK wyjaśnia, że interpretacja przepisów prawa przez przedsiębiorcę oraz sugerowanie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z *patem informacyjnym*, nie dowodzi, że organ naruszył przepis zawarty w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie oraz art. 7a § 1 Kpa. Nie można też mówić o rozstrzygnięciu sprawy na korzyść przedsiębiorcy, w sytuacji gdy brak jest wątpliwości co do treści normy prawnej po stronie organu drugiej instancji. Sam fakt, że strona przedstawiła odmienną wykładnię

przepisów niż przyjął organ, nie przesądza o istnieniu wątpliwości co do treści norm prawnych znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie.

Poza tym, stronie udowodniono, że dopuściła się naruszenia przepisu określonego w art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj. nie wywiesiła informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, do których była zobligowana. Przytoczone przez stronę przepisy prawne ani podniesiona argumentacja w żaden sposób nie dowodzą, że Lubuski WIIH prowadząc postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie wykraczał poza ustanowione przepisy prawa bądź uchybił przywołanym w odwołaniu przepisom. Organ działał w granicach ściśle określonych i przyznanych mu kompetencji ustawowych, egzekwując konsekwentnie wymagania wynikające z regulacji prawnych oraz kierując się nadrzędną zasadą ochrony interesów konsumentów. Odmienny sposób postrzegania przez stronę zacytowanego przez stronę przepisu art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, który jest interpretacją subiektywną, nie dowodzi, że w niniejszym przypadku doszło do błędnej wykładni (subsumpcji) przepisów prawa po stronie organu.

Prezes UOKiK pragnie również na marginesie zaznaczyć, że chybiony jest również argument strony, zgodnie z którym uznała, że wobec zaistniałych wątpliwości interpretacyjnych oraz w związku z brakiem utrwalonego orzecznictwa w przedmiotowej sprawie, organ powinien wydać rozstrzygnięcie korzystne dla strony.

Ponadto, dywagacje przedsiębiorcy w zakresie analizy pojęcia „*informacje*” nie są w ocenie Prezesa UOKiK przekonujące. Organ drugiej instancji ponownie w tym miejscu wyjaśnia, że ustawodawca w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie w sposób jasny wskazuje na obowiązek umieszczania informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, nie zaś gdzie te informacje można odnaleźć (podkreślenia Prezesa UOKiK) bądź odszukać samodzielnie.

Należy również podkreślić, że strona jako profesjonalny podmiot gospodarczy działający od dłuższego czasu na rynku posiadała wiedzę, o tym jakie ciążą na niej obowiązki informacyjne, o czym świadczy chociażby wywieszona w sąsiedztwie kas informacja w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużyтым sprzęcie. Strona nie usunęła nieprawidłowości w zakresie obowiązków wskazanych w art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, pomimo, iż organ konsekwentnie informował ją o uchybieniach w toku postępowania kontrolnego a następnie administracyjnego. W piśmie odwoławczym oraz w piśmie z dnia 17 grudnia 2021 r. (odpowiedź przedsiębiorcy w sprawie nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli) spółka usiłowała ponad wszelką wątpliwość dowieść, że nie ma obowiązku podawania dokładnych adresów zbierania odpadów oraz utrzymywała, że jej zdaniem informacje które zamieściła są wystarczające, a przedsiębiorca właściwe informacje o dokładnej lokalizacji, aktualnych adresach punktów zbierania zużytego sprzętu odnajdzie na stronach gminy, która ma obowiązek publikowania zaktualizowanych danych. Prezes UOKiK z całą stanowczością stwierdza, że obowiązkiem strony jako dystrybutora sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest stosowanie się do obowiązujących przepisów prawa.

O obowiązku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu postanowił ustawodawca i to on decyduje, czy dana informacja jest istotna i wystarczająca.

Przechodząc do argumentacji strony i dokonanego przez nią porównania obowiązków dystrybutora z obowiązkami nakładanymi na podmioty zbierające zużyty sprzęt (art. 42, art. 45 ustawy o zużytym sprzęcie), organ drugiej instancji stwierdza, że pozostaje ona bez istotnego wpływu na wynik sprawy. Strona zauważyła, jak zresztą słusznie, że art. 42 i art. 45 ww. ustawy odnosi się do podmiotów zbierających zużyty sprzęt, a nie dystrybutorów. Zatem, ww. przepisy nie znajdują zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Brak literalnego wskazania przez ustawodawcę informacji „o adresach” punktów zbierania zużytego sprzętu w art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie oznacza, że przedsiębiorca nie musi podawać tychże do wiadomości konsumentów. Konsument z założenia ma być rzetelnie poinformowany o punktach zbierania elektrośmieci, a więc powinien bezpośrednio otrzymać w miejscu sprzedaży, w widocznym miejscu, informacje o sprecyzowanych bliżej miejscach, adresach, placówkach, które zajmują się zbiórką zbędnego sprzętu. Organy kontrolne w taki właśnie, powszechnie i jednolicie przyjęty sposób egzekwują tenże obowiązek.

Organ drugiej instancji nie może przychylić się również do argumentacji strony, która na podstawie własnej interpretacji przepisu art. 45 ustawy o zużytym sprzęcie stwierdziła (wywiodła), że: *„dystrybutor po prostu nie może mieć wiedzy”* o aktualnych danych adresowych podmiotów, *„(...) skoro informację taką podmioty muszą przekazywać jedynie wójtowi, burmistrzowi albo prezydentowi miasta, a nie dystrybutorowi”*. Powinnością dystrybutora, którym niewątpliwie jest odwołująca spółka - niezależnie od obowiązków które posiada również zbierający zużyty sprzęt - jest dbałość o pozyskanie (posiadanie) wiedzy o aktualnych działających punktach, miejscach odbioru zużytego sprzętu elektrycznego (elektronicznego), a następnie przekazanie jej konsumentom w formie odpowiedniej i łatwo dostępnej wywieszki, informacji, komunikatu. Odwołujący, tę wiedzę również może m. in. odnaleźć na stronach internetowych urzędu gminy, zamiast odsyłać na nią/ do niej klientów.

Należy w tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotną kwestię, tj. rozróżnić obowiązki informacyjne dystrybutorów wynikające z ustawy o zużytym sprzęcie (art. 37 oraz art. 39) od obowiązków innych podmiotów, zobowiązanych do zapewnienia punktów zbiórki odpadów. Strona zdaje się nie dostrzegać, że obowiązki te, choć w niektórych aspektach wydają się być podobne, powinny być/są realizowane przez podmioty takie jak gminy czy dystrybutorzy sprzętu w sposób zupełnie niezależny, odrębny. Stwierdzić należy, iż informowanie przez gminę o punktach zbierania odpadów dotyczy innych podmiotów (gmin, a nie dystrybutorów), ponieważ wykonywane jest w oparciu o inny akt prawny (ustawę o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, a nie ustawę o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym). **Tym samym, przekazywanie przez gminę informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, nie zastępuje i nie zwalnia dystrybutora od wypełniania przez niego obowiązków informacyjnych wynikających z ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.**

Reasumując, ustalenia kontroli wprost wskazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, a przedstawione przez skarżącego wywody nie zasługują na uwzględnienie, dlatego też Prezes UOKiK nie widzi podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także zastosowania art. 7a § 1 KPA.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której stronę zobligowano do usunięcia nieprawidłowości polegającej na braku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tj. wyeliminowania naruszenia określonego w art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893 ze zm.). Tym samym, decyzja Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 14 stycznia 2022 r. (nr akt sprawy: BP.8361.110.2021.BK) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym pobierana jest opłata stała.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/